

17

De huisarts heeft mij doorverwezen. Samen met Maarten zit ik op een groene stoel. De kleur groen die ik associeer met nieuw leven, met groei. Heel anders dan mijn verdorde plek. Mijn plek bestaat uit verschillende bruintinten, hij is grillig en groot en heeft ongevraagd aan gebiedsuitbreiding gedaan. Het is oorlog op mijn achterbeen.

Diep vanbinnen weet ik dat het mis is. Tegen de kinderen heb ik gezegd dat het allemaal wel zal meevallen.

‘Als het niet goed is, halen ze het weg, maak je geen zorgen, dat is nergens voor nodig.’ Dat luchtte Teun op, Iris’ gezicht kon ik minder goed aflezen. Zij heeft zich in het onderwerp verdiept en is daardoor sowieso moeilijker te overtuigen.

‘U heeft een melanoom, mevrouw Hendriks. We nemen er een hapje uit om na te gaan of het goed- of kwaadaardig is. Dat stukje weefsel wordt onderzocht in het laboratorium. U kunt bij de balie een afspraak maken voor de biopsie.’ De arts geeft ons een hand en we staan weer buiten. Ik kijk Maarten vragend aan.

‘Tsjá.’

Ik kan niet goed peilen wat er in hem omgaat. Wij doen wat de arts zegt en maken een afspraak bij de balie. Morgen kunnen we terugkomen.

De biopsie stelde niet zo gek veel voor. We waren met z’n tweeën, twee horen meer dan één. Achteraf gezien had Maarten net zo goed naar zijn werk kunnen gaan. Ik werd plaatselijk verdoofd en een lange naald doorboorde mijn huid. Het verliep soepel en pijnloos en ook nadien had ik geen last meer aan mijn been.

Er zijn een aantal dagen voorbij na mijn ziekenhuisbezoek. Ik vind het lastig om mijn dagelijkse routine te draaien. De kanker-donderwolk volgt mij door het huis heen. Als ik krant lees, als ik koffie drink, als ik achter mijn bureau zit, zo bang ben ik dat hij losbarst. Want als ik een medische afspraak heb, kan ik mijn strategie van 'kop in het zand' niet meer toepassen, de confrontatie kan ik niet meer uit de weg.

Ik zie 'anoniem' staan op mijn telefoonscherm. Die telefoontjes drukte ik voorheen weg, nu en ben ik verplicht op te nemen, negentig procent kans dat het een medewerker van het UMCG is.

'Kunt u morgen om tien uur komen voor de uitslag?' wordt er aan de andere kant van de lijn gevraagd.

'Wat mij betreft wel, ik weet niet of mijn man ook kan.'

'Snap ik,' zegt de medisch secretaresse van de afdeling oncologie meelevend, 'maar anders wordt het volgende week En u kunt beter morgen komen.'

'Is goed,' zeg ik braaf.

'Meld u bij nummer 20.'

Ik staar voor me uit. De woorden dringen langzaam tot me door. Wat bedoelde ze toen ze zei 'u kunt beter morgen komen'?

Ik schrik van het harde dichtslaan van de garagedeur.

'He mam, wat zit jij daar nou?'

'Goed dat je er bent, ik zat net te bedenken wat we gaan eten vanavond.'

'Ik wil best mee naar de winkel hoor.'

'Gezellig.'

Eerst app ik Maarten: morgen om tien uur uitslag UMCG. Ik krijg een duimpje terug.

Iris kletst er vrolijk op los. Ik probeer haar te volgen en op de juiste momenten een vraag te stellen om haar te laten weten dat ik naar haar luister, het lukt met moeite. Mijn gedachten dwalen steeds opnieuw af naar die ene zin: u kunt beter morgen komen. Iris bedenkt dat we zalmrollen gaan eten.

'Is goed,' zeg ik, 'maak ik er spaghetti bij.' Beide zijn snel en makkelijk te maken.

Ik spreek mezelf toe: Molly, blij positief. Dit wil ik, positief blijven, ik laat me niet kleinkrijgen door welk nieuws dan ook.

‘Mam, ik wil je ook wel helpen met koken.’

‘Yes, ik ben zo trots op je, Iris! Zoek jij een lekker muziekje?’

Ik geniet van dit moment, in een chaotische keuken samen met mijn dochter nog meer chaos maken. O Lord, o shit, ik had het kunnen weten. Iris zit momenteel in de gospelsfase van haar leven. Sinds een klasgenootje een spreekbeurt hield over dit muziekgenre is ze verkocht. Wie weet helpt de lord mij. Ik voel een glimlach opkomen en zet in: ‘O Lord.’

Hier zitten we dan, op de groene stoeltjes van het UMCG in de wachtkamer, een half uur te vroeg. Thuis hadden we het niet meer, dus bedachten we dat we net zo goed konden vertrekken. Je wilt niet te laat komen voor zo’n belangrijke afspraak, aan de andere kant zijn we nog nooit op dezelfde tijd geroepen als waarop we hadden afgesproken. Is dit beleid van het UMCG? Zorgen zij al voor een bepaalde marge voor de patiënt, waarin hij te laat kan komen? Ik weet het niet, wel ben ik altijd bang dat als we te laat komen juist op dat moment het UMCG zich wel aan de afspraak houdt. Maar goed, we zwijgen. Ik blader door een beduimelde Margriet van twee jaar geleden. Wat erin staat ontgaat mij, af en toe kijk ik naar een foto. Een vrouw aan het strand met rode wangen, daar zou ik nu ook willen zijn.

‘Mevrouw Hendriks.’

We staan op en lopen achter de mevrouw aan een kleine steriele kamer binnen. Ze gaat zitten en trekt het beeldscherm naar haar toe.

‘Neem plaats.’ Wij gaan zitten op de stoelen die achter haar bureau staan en wachten af wat gaat komen. Maarten heeft zijn mobiel in zijn handen, want hij gaat notities in zijn telefoon maken zodat we die thuis kunnen nalezen. ‘Ja, hier heb ik het.’

‘Mevrouw Hendriks, u komt hier voor de uitslag van de biopsie.’ Wil ze nu dat ik hier ‘ja’ op zeg? Ze gaat verder terwijl ze naar het scherm kijkt. ‘Het ziet er niet goed uit.’

Wat bedoelt ze daarmee? Ik schuif heen en weer op mijn stoel, ga op mijn handen zitten om zo rust te creëren voor mezelf. Ik kijk haar aan, contact krijg ik niet, want nog steeds lijkt haar blik vastgeplakt aan het scherm voor haar.

‘Het is kwaadaardig en bovendien dusdanig groot dat ik met een percentage

van zeventig procent kan stellen dat u uitzaaiingen heeft. Ik hoop natuurlijk dat u tot die dertig procent behoort. Hoelang zit die plek al op uw been?’

‘Ik denk...’

‘Anderhalf jaar,’ zegt Maarten resoluut.

‘Met die wetenschap kan ik het percentage opschroeven naar vijftachtig procent. Het spijt me, mevrouw Hendriks.’ Voor het eerst sinds we hier binnen zijn, kijkt ze me aan over de glazen van haar leesbril heen.

Ik ben met stomheid geslagen. Mijn hoofd is leeg. Het liefst stond ik op om deze witte kamer uit te vluchten. Wit, hoe hemels wil je het hebben?

Maarten stoot mij aan. Ik kijk naar hem.

‘Wat je wil,’ zegt hij.

‘Sorry, ik heb de vraag niet gehoord.’ Ik ben dat meisje uit klas vier dat met haar ogen een eekhoorn volgde die de boom in schoot, waarop de hele klas plotseling lachte en ik niet wist waarom en ze allemaal mijn kant uit keken.

‘Weet u wat?’ Ze staat op en zegt: ‘Hierin staat alles wat u voor nu moet weten.’ Ze drukt ons twee folders in de hand. Als een automatisme stop ik ze direct in mijn tas. ‘Als u vragen heeft, kunt u bellen. Het nummer vindt u op de folders.’ Ze strekt haar hand naar ons uit.

‘Tot ziens en sterkte, mevrouw Hendriks.’

Verdoofd loop ik de kamer uit. Knock-out geslagen. Ik bots tegen iemand op zonder er erg in te hebben.

‘Gaat het?’ vraagt de meneer. Ik wankel verder. Maarten grijpt mijn arm en begeleidt mij naar een zitje. Hij duwt me op een stoel en slaat een arm om me heen. Ik voel niets. Van een afstand kijk ik naar mezelf: ik ben een vrouw met kanker, een kankerwif.

‘Wacht hier.’ Even later drukt hij mij een papieren beker in mijn hand. De koffielucht dringt mijn neus binnen. Ik besef dat ik in het UMCG zit. ‘We slaan ons erdoorheen.’ De opbeurende woorden van Maarten missen hun effect op mij.

‘Ik denk dat ik doodga.’

Plots zijn daar de woorden, ik heb ze uitgesproken.

Ik neem een slok koffie en verbrand mijn mond. Dat er zulke hete koffie uit automaten kan komen had ik niet voor mogelijk gehouden.

Maarten pakt mijn hand en trekt me overeind.

‘Kom, lieverd.’ Dat woord heb ik lang niet meer gehoord. ‘Het kan best meevallen, misschien schatten ze het fout in. Ik moet echt naar mijn werk, laten we gaan.’

Mijn wereld staat stil, de zijne draait door.

‘Het kan best meevallen,’ doet hij nog een poging in de auto. ‘Ook zij maken inschattingfouten. Waarom zou jij trouwens niet bij die vijftien procent horen? Kijk naar jezelf, nergens last van.’

Dat laatste klopt, ik voelde me tot vandaag in topconditie. Op dit moment voel ik me een bejaarde die toe is aan haar middagdutje. En dat is wat ik doe als Maarten naar zijn werk rijdt. Ik lig te draaien in bed en sta op als ik Iris hoor.

‘Hoe ging het, mam?’ vraagt ze.

‘Het ging goed, meissie. Heb je zin in een kopje thee met wat lekkers?’

‘Ik had een vijfenhalf voor wiskunde, dus voldoende. Echt superblij mee.’ Ze straalt.

Mijn cijfer is verhoogd van een zeventig procent naar vijfentachtig procent, ik had liever lager gehad.